

VAD... VISKAR... SKÖGEN, ASTON?

Lotta Geffenblad

BONNIER
CARLSEN

Aston håller pappas tass.
De går in i skogen.
Det doftar gott.
Som jord och skugga.
Som när något börjar
eller slutar.

Alla träd står tätt ihop.
Höga, stora, stilla.
Precis som vuxna står de där.
På sina rötter-fötter.

”Lyssna! Så tyst det är”, säger pappa.
Han ler och blundar.

Men det ÄR inte tyst.
För träden säger saker.
Aston hör dem viska högt där uppe.
De viskar trädord på sitt trädspråk.

Sitt susarspråk.

Sitt prasselspråk.

Träden har armar.
Många armar, långa armar.
Tunna fingrar, gröna händer
och hår som de susar med.

Träden har munnar också.
Men trädmunnarna
säger ingenting.

”HEJ!” ropar Aston högt
med sin lilla hundmun.

Då tittar alla träden rakt på Aston.
Aston gömmer sig i pappas knä.
"Blev du rädd?" frågar pappa.
"Skogen är snäll, vet du. Du kan
klappa träden. Så här!"

Aston klappar lite på ett träd.
På magen, kanske?
Den känns skrovlig.
Trädet knarrar.
Det låter lite som ett morr.

Aston drar tillbaka tassan.
Han går runt och tittar.
Ett träd har sammetsmage.
Ett annat har päls, precis som Aston.
Några har skägg och mustascher.
Träden susar, men Aston förstår
inte vad de säger.

